

ALMÁSI GYULA BÉLA FESTŐMŰVÉSZE EMLÉKEZVE...

ALMÁSI GYULA BÉLA: VADÁSZOK

Makón, 1908. október 13-án született. Budapesten Rudnay Gyula szabadiskolájában tanult. Tanulmányúton járt Párizsban és Rómában. 1930-ban fél évig Budapesten tartózkodott. 1930 és 1942 között Makón élt, ahol Espersit Jánossal és József Attilával volt közvetlen kapcsolatban. 1942-ben Hódmezővásárhelyen telepedett le, és itt élt 1976. augusztus 2-ig, haláláig.

Vásárhely képzőművészeti arculatának formálásában, a vásárhelyi iskola megteremtésében kiemelkedő szerepet vállalt. 1945 után kitartó szervezőmunkával Kurucz D. István és Kohán György festőművészekkel úttörő szerepet vállalt a művészeti élet

újraindításában. Az állandó művésztelepet a Tükör utcában 1953-75-ig — mely Kurucz Dezső István háza volt — segítette létrehozni. Ezt a tevékenységét Mártélyon, a Tisza partján és itthon a Virág utcában tovább folytatta, ezeknek egyben gondnoka is volt. A beutalással és a letelepítéssel így sikerült Vásárhelyre tehetséges fiatalokat megnyernie. A Vásárhelyi Őszi Tárlatok egyik kezdeményezője volt. Nagyszerű stratégiai érzékkel megáldva, s egyben mint a város főkönyvelője, fokozatosan országos jelentőségűvé tette a tárlatot. Rangos művészek meghívásával - Medgyessy Ferenc, Barcsay Jenő, Csohány Kálmán, Kondor Béla - az alföldi realista művészet kiemelkedő seregszemléjévé vált ez az országos kiállítás. Mint képzőművész Rudnay, Tornyai és Endre Béla követőjeként, főként sajátos paszteltechnikával az alföldi népi realizmus képviselőjeként tartjuk számon. Szűk színskálájú, síkban terített figuratív kompozícióin a vásárhelyi határ és utcák jellegzetes motívumai jelennek meg. A tájban rejlő monumentalitásra törekedve szűkszavúsággal társulva krónikásává vált e feszültségekkel terhes korszaknak.

Halálának évfordulóján személyes emlékeimet idézve szeretném alakját a felejtés homályából felvillantani. Ezáltal úgy vélem, hitelesebb lesz az a néhány másodperc, amíg róla gondolkodunk.

Itt Vásárhelyen Tabánban az Ilona utcán laktak. Mi szüleimmel az Ádám utcában tőlük ötpercnyi járásra. Télen-nyáron ivóvízért nap mint nap testvéreimmel a házuk előtt jártam el, és a nyitott ablakon keresztül kíváncsian néztem, hogy „igazi” képek vannak a lakásban. Hosszas vívódás után beköszöntem és kértem, hogy megnézhetném-e ezeket a számomra ismeretlen képeket. Ez az ismerkedés 1950-51 tájékán lehetett. Mindketten, Ő és felesége, Kató néni is barátságosan fogadtak. Gyermeük nem volt, és a lakás ragyogóan rendben tartott polgári lakás képét nyújtotta. Az első látogatást később gyakori látogatások, családias kapcsolattá váló beszélgetések és szakmai tanácsadások követték. 1957-ben, a forradalom után, újra készülve a felvételtelre és a Tiszán a favágást befejezve, februártól munkára bevitt a városházára az adóhivatalba, a végrehajtókhoz becsüsenek, szeptemberig. A főiskola kezdetéig volt alkalmam megismerni a kifosztott vásárhelyi határt, a tanyákat a beszolgáltatás időszaka után. A főiskolai tanulmányaim alatti szünetekben hozzá tértem be elsőként tájékozódni az itthon történekről, és a véleményét meghallgatni. Tanulmányaim befejeztével, a diploma megszerzése után hazatértem. Sajátosan egyéni elképzeléseim folytán a konfliktusaink itt kezdődtek. Számára én túlléptem a megengedett határon, túl modern lettem. Formai kísérletek nem illelnek a vásárhelyi képzőművészet világába. Kemény szakmai vitáink voltak, de a kiállításokon való sikeres megjelenés után már néha a dicséretét is kiváltottam. Azért büszke volt rám, „a mi kutyánk kölkére”, de ezért az elismerésért keményen meg kellett küzdeni. Atyai gondoskodásának köszönhetően az indulásom nehéz éveiben, segítségével kaptam meghosszabbított havonta a beutalásos művésztelepre a Tükör utcába, majd a Virág utcába.

Halála váratlanul ért. Hajdúböszörményből, a Nemzetközi Művésztelepről, augusztus eljében Kurucz D. Istvánnal együtt jöttünk haza Vásárhelyre, Gyula bátyám temetésére.

A bennem megmaradt emlékek az évforduló okán a tiszteletadás fontosságát jelentik, hiszen fájdalom, hogy milyen hihetetlenül gyorsan halványulnak emlékeink, ebben a gondterhelt világban.

Halála után felesége Samu Katalint kérte fel a síremlék elkészítésére. Sajnos csupán a terv született meg, felállítására nem került sor.

Hézső Ferenc

BÁNVÖLGYI LÁSZLÓ SZOBRÁSZ, KÖSZOBRÁSZ- RESTAURÁTORMŰVÉSZ

„Van, aki az élet minden keserűségét, borzalmát beépíti a plasztikáiba. Más inkább pajzsot vonva maga köré megpróbálja az emberhez közel álló szépséget ábrázolni. Bármennyire kaotikus is ez a világ, én a szebbik, humánusabb oldalát szeretném megmutatni, azt, amiért érdemes élni.”

(Tóth Attila: Bánvölgyi. Szeged, Múzeumi Tudományért Alapítvány, 2008.)

1962. március 12-én, Hódmezővásárhelyen született.

Tanulmányai

1976-1980 Tömörkény István Művészeti Gimnázium szobrász szak, Szeged

Mesterei: Fritz Mihály, Kalmár Márton, Magos Gyula, T. Nagy Irén

1983-1988 Magyar Képzőművészeti Akadémia kőszobrász-restaurátor szak

Mesterei: Kő Pál szobrászművész, Kovács György kőszobrász-restaurátor, Szabó Péter kőszobrász-restaurátor

Művészeti tevékenységei

1988-tól művésztanár a Tömörkény István Művészeti Gimnázium szobrász szakán.

Tagja a Magyar Alkotóművészek Országos Egyesületének, a Magyar Restaurátor Kamarának.

2008-tól a Szegedi Akadémiai Bizottság Képzőművészeti Munkabizottsága Titkára

Díjai

1986. „NÍVÓ” díj, VI. Téli Tárlat Szeged
1987. „NÍVÓ” díj, VII. Téli Tárlat Szeged
1988. A Csongrád Megyei Tanács „Művészeti Ösztöndíja”

2000. „Szeged Város Alkotói Díja”
2003. „Bordány Község Kultúrájáért” díj
2008. „Az év tanára” díj

Ars poeticáját igazolva, a rendkívül szép művű *Justítia*, *Szent Borbála* és a *Sárkányölő Szent György* című alkotásait mutatjuk be, melyet Csikós János díszítőszobrász öntött bronzba.

(www.banvolgyilaszo.hu)